

Sygn. akt V KZ 19/15

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,
w dniu 28 kwietnia 2015 r.,
w sprawie **E. Z.**,
skazanego z art. 279 § 1 k.k. i in.,
zażalenia skazanego,
na zarządzenie upoważnionego sędziego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego
w [...],
z dnia 2 marca 2015 r., sygn. akt II AKo [...],
o odmowie ustanowienia obrońcy z urzędu i odmowie przyjęcia wniosku o
wznowienie postępowania,
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem z dnia 2 marca 2015 roku upoważniony sędzia II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] na podstawie art. 78 § 1 k.p.k. odmówił ustanowienia E.Z. adwokata z urzędu dla sporządzenia i podpisania w jego imieniu wniosku o wznowienie postępowania, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w J. z dnia 25 lutego 2005 roku, sygn. akt VI Ka [...], a ponadto – na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. – odmówił przyjęcia do rozpoznania wniosku E. Z. o wznowienie postępowania karnego w ww. sprawie.

Zażalenie na to zarządzenie wniósł skazany E.Z., który podniósł, że przedstawił wystarczające dowody przemawiające za wznowieniem postępowania.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje;

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Przed wszystkim zauważyć należy, że przepisy obowiązującego kodeksu postępowania karnego nie nakładają na właściwy sąd obowiązku wyznaczania kolejnych obrońców z urzędu dla zbadania istnienia podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania, po tym jak wyznaczony uprzednio do takiej czynności obrońca z urzędu stwierdził brak podstaw do złożenia takiego wniosku i poinformował o tym sąd. Prawo do obrony dla strony, która wykazała niemożność poniesienia kosztów obrony bez uszczerbku dla koniecznego utrzymania siebie i rodziny jest realizowane poprzez ustanowienie obrońcy z urzędu dla wykonania określonej – objętej przymusem adwokackim – czynności procesowej. W prawie do korzystania z pomocy obrońcy z urzędu w postępowaniu wznowieniowym – czego zdaje się nie dostrzegać skarżący – nie mieści się gwarancja podjęcia czynności w sposób jaki oczekuje skazany, w sytuacji, gdy obrońca nie dostrzegał istnienia jakichkolwiek podstaw faktycznych i prawnych do dokonania takiej czynności.

W realiach niniejszej sprawy podkreślić należy, że treść opinii o braku podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania (*k. 259–269*) wskazuje na wręcz drobiazgowo badanie istnienia podstaw do wznowienia postępowania w sprawie. Co więcej, w reakcji na kolejne pisma E. Z., wyznaczony skazanemu obrońca z urzędu dokonał szczegółowej analizy również tych pism, a w efekcie podtrzymał stanowisko o braku podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie (*k. 315–321*). To zaś sprawia, że nie było jakichkolwiek podstaw do ustanowienia skazanemu kolejnego obrońcy z urzędu.

Nie sposób także pominąć, że skazany został wezwany do uzupełnienia braku formalnego złożonego wniosku poprzez sporządzenie i podpisanie wniosku o wznowienie postępowania przez adwokata, a skoro braku tego nie uzupełnił, to zarządzenie o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania jest zasadne i nie może zostać uchylone.

Oczekiwanego przez skarżącego skutku nie mogą także osiągnąć argumenty powołane w zażaleniu, w których skazany koncentruje się jedynie na bezpodstawnej polemice w kwestii podstaw faktycznych wznowienia postępowania. To zaś, że kolejny już wniosek skazanego nie został zarejestrowany pod nową sygnaturą – pomijając zasadność takiego postąpienia – nie może implikować automatycznego wznowienia postępowania w sprawie, skoro okoliczność ta nie ma żadnego znaczenia dla zaistnienia podstaw faktycznych czy też prawnych do wznowienia postępowania.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.